

Sygn. akt V KK 268/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Michał Laskowski (przewodniczący)

SSN Jerzy Grubba (sprawozdawca)

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

Protokolant Katarzyna Wępa

w sprawie **E. G.**

skazanego z art. 60§1 k.k.s. w zw. z art. 6§2 k.k.s.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w trybie art. 535§5 k.p.k.

na posiedzeniu w dniu 27 maja 2020r.

kasacji Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego

wniesionej na niekorzyść skazanego

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w K.

z dnia 12 czerwca 2018r., sygn. akt II K (...)

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego
rozpoznania Sądowi Rejonowemu w K.**

UZASADNIENIE

E. G. stanął pod zarzutem popełnienia czynu zakwalifikowanego z art. 60 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. polegającego na tym, że w okresie od 1 kwietnia 2016 r. do dnia kontroli, tj. do 25 października 2017 r., w P., prowadząc działalność

gospodarczą pod nazwą Firma Usługowo – Handlowa G., wbrew obowiązkowi nie prowadził ewidencji sprzedaży VAT za miesiące od kwietnia 2016 r. do maja 2017 r. oraz ewidencji sprzedaży VAT za miesiące od czerwca 2016r. do grudnia 2016 r.

Wyrokiem nakazowym z dnia 12 czerwca 2018 r. w sprawie o sygn. akt II K (...) Sąd Rejonowy w K. uznał oskarżonego winnym zarzucanego mu czynu i na podstawie art. 60 § 1 k.k.s. w zw. z art. 23 § 2 k.k.s. wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 20 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na 55,- zł. Ponadto Sąd zasądził od skazanego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania i opłatę.

Wyrok uprawomocnił się nie będąc skarżony przez żadną ze stron.

Obecnie kasację od tego wyroku na niekorzyść skazanego wniósł Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny, zarzucając orzeczeniu Sądowi Rejonowemu rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego:

- procesowego, tj. art. 500 § 3 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., polegające na przyjęciu, iż wina i okoliczności przypisanego oskarżonemu przestępstwa nie budzą wątpliwości, co w konsekwencji doprowadziło do wydania na posiedzeniu skazującego wyroku nakazowego, podczas gdy w opisie czynu – z naruszeniem art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. – nie ujęto znamion czynu ciągłego oraz błędnie wskazano, iż oskarżony w okresie od czerwca 2016 r. do grudnia 2016 r. nie prowadził ewidencji sprzedaży VAT, podczas gdy z materiału dowodowego wynika, iż we wskazanym okresie E. G. nie prowadził ewidencji zakupów VAT, co skutkowało tym, iż opis czynu nie odzwierciedlał okoliczności czynu, a nadto prowadziło do wydania wyroku skazującego z obrazą przepisu art. 6 § 2 k.k.s., poprzez przyjęcie tego przepisu w kwalifikacji prawnej przestępstwa przypisanego oskarżonemu,

- materialnego, tj. art. 23 § 3 k.k.s., poprzez ustalenie stawki dziennej grzywny orzeczonej za jednostkowe przestępstwo skarbowe określone w art. 60 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w kwocie 55,-zł, która to kwota jest niższa od jednej trzydziestej części minimalnego wynagrodzenia obowiązującego w czasie popełnienia czynu.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w K. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście zasadna w stopniu wymaganym przez art. 535 § 5 k.p.k. w brzmieniu obowiązującym od dnia 5 października 2019 r. (zmienionym przez art. 1 pkt 93 ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw, Dz.U. poz. 1694).

Sąd Rejonowy w K. dopuścił się przede wszystkim obrazy przepisu art. 500 § 3 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. Zgodnie z art. 500 § 1 i 3 k.p.k. w sprawach, w których prowadzono dochodzenie, uznając na podstawie zebranego w postępowaniu przygotowawczym materiału, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne, sąd może w wypadkach pozwalających na orzeczenie kary ograniczenia wolności lub grzywny wydać wyrok nakazowy, z tym zastrzeżeniem, że wyrok nakazowy może zostać wydany wyłącznie wówczas, gdy na podstawie zebranych dowodów okoliczności czynu i wina oskarżonego nie budzą wątpliwości.

Jak słusznie wskazano w uzasadnieniu kasacji, Sąd Rejonowy najwyraźniej nie skonfrontował materiału dowodowego z treścią stawianego E.G. zarzutu, który niewątpliwie był błędnie skonstruowany. W opisie czynu wskazano, iż E. G. w okresie od czerwca 2016 r. do grudnia 2016 r. nie prowadził ewidencji sprzedaży VAT, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym protokołu kontroli podatkowej z dnia 20 października 2017 r. (k. 4 - 11) wynika, że w podanym okresie nie prowadził on ewidencji zakupów VAT. Co więcej, w treści zarzutu wskazano uprzednio na uchybienie skazanego w postaci nieprowadzenia ewidencji sprzedaży VAT w okresie od kwietnia 2016 r. do maja 2017 r. Wskazane okresy pokrywają się i już samo to czyniło zarzut nielogicznym i winno wzbudzić wątpliwości Sądu co do jego prawidłowości. Choć uchybienie to wydaje się mieć charakter oczywistej omyłki pisarskiej, to na obecnym etapie procesu nie ma możliwości sprostowania go w trybie art. 105 k.p.k.

Rację ma także skarżący wskazując, iż opis czynu zarzucanego skazanemu nie zawiera kompletu znamion przyjętej kwalifikacji prawnej, tj. pomija przyjęcie popełnienia czynu w warunkach czynu ciągłego, co więcej, z urzędu rozważyć należałoby w ogóle prawidłowość takiej kwalifikacji.

Powyższe uchybienia Sądu niewątpliwie stanowią rażące naruszenie art. 500 § 3 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., które w istotny sposób wpłynęło na treść wydanego w sprawie wyroku. Treść przypisanego E.G. czynu nie znajduje potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym sprawy, co niewątpliwie stanowiło przeszkodę w wydaniu wyroku nakazowego. Nie sposób bowiem uznać, że okoliczności popełnienia czynu i wina oskarżonego w tym zakresie nie budzą wątpliwości.

Sąd Rejonowy dopuścił się także rażącego naruszenia art. 23 § 3 k.k.s., którego treść *in fine* stanowi, że stawka dzienna wymierzanej kary grzywny nie może być niższa od jednej trzydziestej części minimalnego wynagrodzenia ani też przekraczać jej czterystukrotności. Skazany miał dopuścić się zarzucanego mu czynu w okresie do 25 października 2017 r., a zatem punkt odniesienia dla ustalenia minimalnej wysokości dziennej stawki grzywny stanowiło rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 9 września 2016 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2017 r. (Dz.U.2016.1456), którym minimalne wynagrodzenie za pracę, począwszy od dnia 1 stycznia 2017 r., ustalono na kwotę 2000,-zł. Tym samym, kierując się dyrektywą zawartą w art. 23 § 3 k.k.s. stawka dzienna grzywny nie powinna być niższa niż 66,67 zł, podczas gdy Sąd Rejonowy wymierzył skazanemu grzywnę ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 55,-zł. Powyższe skutkowało następczo także błędnym ustaleniem opłaty należnej od skazanego na rzecz Skarbu Państwa.

Zważywszy na powyższe, kasację należało uznać za oczywiście zasadną i uchylić zaskarżony wyrok, a sprawę przekazać do ponownego rozpoznania.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy, Sąd winien mieć na uwadze wskazane powyżej merytoryczne i konstrukcyjne wady przedstawionego E.G. zarzutu, które nie pozwalały na wydanie wyroku w trybie nakazowym. Ponownej ocenie powinien podlegać zakres możliwej do przypisania oskarżonemu odpowiedzialności – uwzględniając zakres złożonej w sprawie skargi.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

